

VÝROČNÍ ZPRÁVA ZA ROK 2008

Když jsem si rozmýšlel, na co by Rada neměla ve své výroční zprávě zapomenout, listoval jsem pochopitelně Poradníky. Mimo jiné mě upoutalo motto březnového Poradníku „Lidé nejsou horší než byli dříve. Jenom zpravodajství o jejich činech je teď důkladnější. (John Boynton Priestley)“. Ale nebojte, my vám předkládáme jen náš subjektivní a poměrně stručný pohled na rok, který tak rychle utekl od posledního setkání s vámi v této restauraci. Toto povídání, mírně korigováno některými radními, nemá ambici zachytit vše, co se za 12 měsíců stalo. Je věnováno hlavním událostem a jejich hodnocení.

Uplynulý rok byl plný jubileí. Nejdůležitější je, že náš TAK se ve zdraví a v dobré kondici dožil 45 let. Vzpomínám, jak jsme se začátkem devadesátých let bavili o tom, zda TAK přežije příchod nové doby, zda ho neohrozí možnost svobodného podnikání, množství různých lákadel a hlavně nedostatek času. Zda ještě budeme potřebovat utíkat před realitou na TAKové akce. Po kratším období určité stagnace se ale ukázalo, že TAK potřebujeme pořád. Dokonce byly založeny nové trasy a vznikají i nové akce. Podle data narození sice trochu stárneme, ale chuť potkávat se v pohorkách či na kole, na sněhu či na vodě spíše roste. Dovolím si ještě jednu citaci, motto z říjnového Poradníku: „Stárnutí není nic jiného než zlovyk, na který člověk opravdu zaměstnaný naprosto nemá čas (André Maurois)“.

Důkazem pro předchozí tvrzení budiž 122 účastníků oslav TAKových narozenin v Prášílech. Před pěti lety jsme se vešli do Chaty KČT, v loňském listopadu už nám nestačila a tak jsme obsadili i Penzion U Jakuba. Hezky jsme si (především díky filmům připraveným Pavlem Stulíkem a Ludkem Ledvinou) zavzpomínali na léta více či méně minulé, díky neúnavným muzikantům zapěli mnohé písně, u jezera Laka dokonce zatančili labadu a hoky-koky a díky báječnému počasí vychutnávali úžasný výhled z Poledníku. Snad ta pohoda předznamenala další dobré roky TAKu. Jen těch mladých mohlo přijet více...

Červnové 30. PanTAKové hry byly jednoznačně nejlepší za posledních několik let. Pevně věříme, že se mladým pořadatelům, především z Dvacítky, definitivně podařilo nastartovat novou, úspěšnou éru této skvělé akce. Obnovený závod yalmar (po kolika vlastně letech?), možnost absolvovat jen některé disciplíny sedmiboje, nebo chuť zase po letech postavit trasovou reprezentaci v některém z kolektivních sportů snad přivábí další borce na útulný stadion v Soběslavi. Asi už nás nikdy nebude tolik jako v dobách legendárních valdakiád, ale ke dvěma stovkám účastníků bychom to mohli dotáhnout. Co vy na to? Přijedete?

Třicáté byly i Lesní hry. Počet účastníků se v posledních letech řídí kapacitou jednoho autobusu, atmosféra je ale vždy báječná. Ty loňské ale byly v něčem nové. Předehra formou gangsterských dostaveníček a „polykání“ jednoho týmu druhým byly zajímavou inovací. Prostě jste, Ondro Šimůnku s celou svou gangsterskou rodinou, hodili rukavici dalším pořadatelům.

Stezka, naše nejstarší a největší akce, se vloni konala už po padesáté! Pořadatelství se netradičně ujalo společenství čtyř zakladatelských tras – Jedničky, Dvojky, Trojky a Čtyřky. Již několik měsíců před akcí jsme začali být zahrnováni množstvím informací a pokynů a tak nejen ve mně časem začaly hlodat pochyby. Nakonec jsem ale rád uznal, že to pořadatelé zvládli parádně – účastníků bylo přes tisíc, zakončení mělo spád, projevů a sentimentu nebylo moc a pohled na stovky spokojených lidíček v různobarevných tričkách byl nezapomenutelný. Je však třeba přiznat, že poměrně početné skupině účastníků se styl zakončení příliš nelíbil, a proto se přesunuli na nádvoří hradu Tolštejna, kde se bavili po svém. Asi je pochopitelné, že tam bylo hodně mladých. Je proto dobře, že 51. Stezku uspořádá Dvacítká. Věřím, že to pod Potštejnem zvládnou dobře, a už teď se těším na jejich pojetí zakončení.

Nemůžu ale zapomenout na báječnou Tragédii na Mississippi. Když jsem se dozvěděl o nápadu uspořádat divadelní představení uprostřed Stezky, měl jsem obavu, že nikdo nepřijde. Ale pak viděl

nabitě lesní divadlo poblíž Kytlice a měl jsem velkou radost. A při aplausu po skončení hry, jsem byl přímo nadšen. Další skvělý počin roku 2008. Díky, režisérko Hanko Malinová a herečky a herci z Trojky a Čtyřky, kteří jste skvěle zvládli své nelehké role! Nejen divadlo ale ozdobilo Stezku, díky Ivanu Fridrichovi se můžeme chlubit i jubilejní turistickou známkou!

Z mnoha dalších akcí je třeba zmínit dvě Spanilky. První byla týden po loňské výroče v Českém lese na blátě a, pokud se nemýlím, poprvé bez lyží. Ortodoxní spanilkáři moc nadšení nebyli (dočetl jsem se i o Pochodu smrti), ale mně by se asi líbila, protože byla bez těch lyží... Letošní skončila před čtyřmi dny v Jeseníkách. Ta už zase byla na sněhu a prý pěkná, ale hodně obtížná, což ještě podtrhlo ošklivé počasí. Báł se tradičně vydařil, i když měl zcela novou pořadatelku Alenu Podráskou. Hračky ožily úspěšně, díky! Půltou stezku vloni poprvé organizovaly tři grácie pod vedením Soni Vašicové a nemělo to chybu. Hospůdka na ustředění se velmi osvědčila. Snad jen loňskou Cestu jenom tam provázelo trochu potíží. Vláčkem nás jelo méně, než Ivan Fridrich počítal, tak skončila finanční ztrátou. Snad to bude letos lepší. A nepovedla se mi ani letní TAKová schůze v Uhříněvsi. Slibuji, že se budu snažit o její návrat na Cindu. Za skvělý počin ale považujeme dva běhy tábora pro rodiče s malými dětmi. Díky Janě Dočkalové a Katce Beranové strávilo několik desítek prcků svůj první týden ve stanech na našem tábořišti v Keblanech. Hurá! Nastupuje další generace.

Omlouváme se pořadatelům akcí, o nichž jsem se nezmínil, ale všem, kteří pro nás vloni něco uspořádali, moc a moc děkujeme. Speciální dík určitě patří redakční radě Almanachu za píli a trpělivost, s kterou z nás lámali příspěvky, aby nám nakonec připravili zdařilé třetí pokračování naší kroniky.

Všechny naše oddíly fungují skvěle, jak za chvíli jistě uslyšíte z úst jejich šéfů. Trasy si žijí vlastním různorodým životem, některé se scházejí na slezinách každý týden, jiné vůbec, některé pořádají hodně akcí, jiné jen ministezku. Komunikace mezi trasami a Radou probíhá vcelku bez problémů; dvakrát jsme se sešli se šéfy na Velké radě a účast byla vysoká. Chci však v tuto chvíli připomenout, že šéfové tras jsou i komunikačním pojítkem mezi Radou a trasami. Je tedy samozřejmé, že se na vás obracíme. Spoléháme na vás, TAK nám pomáhejte.

S radostí konstatuji, že jsme se za rok opět o trochu rozrostli – už nás je 173. A to jsem slyšel o dalších – kupodivu mladých – zájemcích o vstup do TAKu. S velkou lítostí ale připomínám, že nás opustili tři kamarádi – Evka Durdilová z Dvanáctky, Tomáš Černý z Desítky a Miloš Váňa alias Prťák, Nohybák z Dvanáctky. Vzpomínáme na vás, chybíte nám.

Závěrem děkuji radním, že to se mnou ty dva roky vydrželi a bezvadně pracovali. I docházka byla nadprůměrná, téměř vždy (až na ty choroby) jsme se sešli všichni. Dík i oběma Janám, milým stálým hostům Rady. Finance jsou v pořádku, jak ostatně za chvíli uslyšíte, i když JaSta má s námi občas starostí nad hlavu, a Poradník i webové stránky díky JaVoru vzkvétají – jejich návštěvnost se za rok zvedla o 20 % na 16 251, což je 44 denně! Příští Radě přeji, ať jim to klope ve stejné pohodě jako nám.

Vám všem děkuji, že jste přišli a že jste v poměrném klidu přečkali můj proslov.

Hezký večer

Petrof

V Praze, 13.2.2009